

vælger det ene eller det andet Tal. Men den ærede Minister vil af den udførlige Forhandling, her har fundet Sted, have faaet det Indtryk, at der er adskillige andre Sider ved denne Amtmandsbolig, der ogsaa ere at tage i Betragtning. Ikke mindst af Hensyn hertil har Udvalget ikke fundet Anledning til, efter at det en Gang havde taget Stilling til dette Spørgsmaal, at gøre Forandring deri. — Af andre Emner har der i øvrigt kun været ført Forhandling om det vidtrækkende Forslag, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har stillet. Om dette Forslag maa jeg sige, at ogsaa Finansudvalget har haft det meget kort Tid til Betænkning. I den Skikkelse, hvori det foreligger, blev det først indbragt af det ærede Medlem den 7de Marts, og den 8de Marts fandt den endelige Vedtagelse af Ændringsforslagslisten Sted. Det er rigtigt, som det ærede Medlem har anført, at der paa den Samraadliste, som indeholdt de Spørgsmaal, der skulde være Genstand for Forhandling med Ministrene inden 3die Behandling, var opført ogsaa et Spørgsmaal af lignende Art som det her foreliggende. Det drejer sig dog ikke ganske om det samme, idet Spørgsmaalet var af det ærede Medlem formuleret som et Tilskud af Statskassen til Foreninger, som have til Opgave at yde Støtte til arbejdsløse. Det drejede sig altsaa om den samme Tanke som den, der har fundet Udtryk i dette Lovforslag, som er fremsat her i Tinget. Her er der derimod Tale om noget andet, nemlig om at yde Tilskud til Kommunerne og deres Fattiggasser, for at disse kunne støtte de arbejdsløse. Det ærede Medlem har med den Varme og Veltalenhed, som altid kendetegner ham, naar han behandler disse Emner, talt for at yde et saadant Tilskud. Men jeg tror, at det egentlig rammende Ord, han har sagt, er, at dette er et meget indgribende Forslag. Efter min Opfattelse — jeg ser ikke rettere — vilde det, der her er Tale om, have en saa vidtrækkende Betydning, at man sandelig ikke ved et Ændringsforslag paa Finansloven kunde gaa hen og foretage noget, hvis Virkning og Følger det i den Grad er umuligt at overse. En Gennemførelse af det, der her er antydet, vilde medføre saadanne Vanskeligheder, og det forekommer mig, saa væsentlige Misligheder, ikke blot for Statskassen, for det offentlige, men ogsaa for selve Arbejderne, at jeg ikke kan tro, at dette skulde være Vejen til i Virkeligheden at raade Bod paa den Nød, som desværre altid vil

fremkomme, naar der i nogen Tid finder en mere omfattende Arbejdsløshed Sted. At Finansudvalget under alle Omstændigheder, saaledes som Sagen er kommen til at foreligge, ikke har kunnet tage andet Standpunkt end at indstille Forslaget til Forkastelse, vil jo let kunne indses.

K. M. Klausen: Det kan jo ikke nytte, at den ærede Ordfører skyder sig ind under, at dette er noget nyt. Det er jo et Forslag, som, om ikke just med lige de samme Ord, saa med samme Tanke, har foreligget for Folketinget i flere Aar. Men det har ikke været muligt at faa Folketinget til at tage Standpunkt over for det. Da det altsaa synes, at alle Veje, alle Sunde ere lukkede for denne Sag — det kan ikke nytte, at man kommer med det som særligt Lovforslag, det vil man ikke behandle, det begraves i et Udvalg; Formanden, det ærede Medlem for Køge (Alberti) sammenkalder ikke saa meget som et Udvalgs møde for at faa Sagen drøftet, altsaa man vil ikke røre ved denne Sag —, saa er det, at vi Repræsentanter for Arbejderne mene, at det er vor Pligt at søge at komme frem ad en anden Vej, nemlig ved at stille Forslaget som Ændringsforslag til Finansloven. Det er det, der er forsøgt her, og det er ikke noget nyt; det er i Virkeligheden samme Tanke, samme Maal, der ligger til Grund for dette Ændringsforslag, som det, der er udtrykt i vort Lovforslag, kun at her er valgt et andet Organ til at uddele Pengene. I Stedet for Fagforeningerne have vi valgt de fri Fattiggasser og Københavns Kommunalbestyrelse, og det have vi gjort, fordi vi vide, at der er megen Modstand mod Fagforeningerne. Der er mange, der se skævt til dem, og der er maaske mange, som ikke ville betro Statens Penge til deres Forvaltning, skønt det er uden nogen som helst Grund; thi er der nogen, der bestyrer Penge med Økonomi og med Tænksomhed, der overvejer hver Øre, der gives ud, er det Fagforeningerne. De vide, hvor haardt disse Penge maa slides sammen, derfor vende de hver Skilling to Gange, før de give den ud. Vi kunne derfor meget godt have betroet Fagforeningerne at forvalte disse Penge, men vi ere altsaa ikke gaaede denne Vej, vi have prøvet, om det ikke var muligt ad anden Vej at naa henimod Maalet. Jeg har derfor stillet Forslaget til Finansloven, og opnaa vi ikke andet, have vi dog opnaaet det, at nu kommer Folketinget til at tage sit Standpunkt over for denne vigtige Sag,